

ского мифического певца, родственного словно классическому Орфею (разрядка моя, — Б. А.)».¹¹

Я уже отметил, что теория позднего происхождения «Слова» остается изолированной в болгарской литературе, так как и до и после М. Арнаудова ее не разделяет ни один ученый. Йордан Иванов еще в 1896 г. писал: «„Слово о полку Игореве“ — оригинальное произведение, которое имеет важное значение как в историческом отношении по своей идее и патриотическому чувству, так и в поэтическом отношении по силе изображения и чистосердечного лиризма».¹² Александр Т.-Балан также писал: «... русские, которые до 1795 г., когда была открыта поэма „Слово о полку Игореве“, только гадали о своей письменной поэзии XII века, без возможности охарактеризовать ее по определенному вещественному поводу; до тех пор они читали только полинявшие отзвуки поэтических преданий, а Волынская летопись XIII века упоминала им о каком-то „словутном певце Митусе“ и о „песне о славе“ галицких князей-победителей».¹³ В этом же роде высказываются и другие болгарские ученые, как Ив. Д. Шишманов,¹⁴ Всеволод Николаев,¹⁵ Петр Мутафчиев,¹⁶ Иван Дуйчев,¹⁷ Велчо Велчев,¹⁸ Иван Снегаров.¹⁹

О «Слове о полку Игореве» в болгарской литературе писалось очень часто в связи с именем Бояна. Загадочный образ упомянутого в нем Бояна связывается с именем болгарского Бояна, сына царя Симеона X в. По мнению одних ученых, Боян из «Слова» идентичен с Симеоновым сыном Бояном, а по мнению других, это совсем различные лица. Первое мнение разделяют, например, Всеволод Николаев,²⁰ Петр Мутафчиев,²¹ Никола Балабанов²² и др. Ко второму мнению склоняются Иван Дуйчев,²³

¹¹ Михаил Арнаулов. Очерки по българския фолклор. София, 1934, стр. 532.

¹² Йордан Иванов. История на славянските литератури. Пловдив, 1896, стр. 100—101.

¹³ Ал. Т.-Балан. Сенки. Книжовно-исторически чертици. — Български преглед, I, 1894, кн. XI—XII, стр. 248.

¹⁴ Ив. Д. Шишманов. Стари пътувания през България в посока на римския военен път от Бялград за Цариград. — Сборник за народни умотворения, наука и книжнина, кн. IV. София, 1891, стр. 339—343.

¹⁵ Всеволод Николаев. Славянобългарският фактор в христианизацията на Киевска Русия. София, 1949, стр. 144—146.

¹⁶ Петър Мутафчиев. Към въпроса за българските извори на руските летописни известия. — Списание на Българската академия на науките, кн. III. София, 1912, стр. 142—143.

¹⁷ Иван Дуйчев. Проучвания върху българското средновековие. II. Боян Магесник. Към въпроса за лъжливите науки у нас и във Византия през средновековието. — Сборник на Българската академия на науките, кн. XLI. София, 1949, стр. 9—19.

¹⁸ Велчо Велчев. Руска литература в образци и очерки. Част I. От XI до XVII век. София, 1954, стр. 48.

¹⁹ Ив. Снегаров. Духовно-културни връзки между България и Русия през средните векове (X—XV в.). София, 1950, стр. 43.

²⁰ Всеволод Николаев. Славянобългарският фактор в христианизацията на Киевска Русия, стр. 144—146.

²¹ Петър Мутафчиев. Към въпроса за българските извори на руските летописни известия, стр. 142—143.

²² Никола Балабанов. Стари украинно-български литературни отношения. — Украинно-български преглед, I, 1919—1920, № 5, стр. 41.

²³ Иван Дуйчев. Проучвания върху българското средновековие, стр. 9—19. Дуйчев пише: «Тъждествеността на имената не доказва нищо, още повече като се има предвид, че името Боян не е било така рядко. Трябва да се вземат в съображение също и големите хронологически трудности. Изобщо, трябва да се заключи, че се отнася до две напълно различни личности. Певецът в „Слово о полку Игореве“ принадлежи изцяло на руското минало. Колкото и да ни блазни мисълта за някакво тъждество, пресилено е да приписваме неговите качества на българския княз Бояна, за когото знаем толкова малко».